

часу, адже далі ситуація може бути іншою. [4, с.345]

Доволі вагомим, але дещо суперечливим є визначення фінансового стану підприємства, що наводять М.Г. Чумаченко та інші, адже слід зауважити, що фінансовий стан підприємства – це не показник, а сукупність показників, за допомогою яких він лише кількісно вимірюється.

У наведених визначеннях поняття «фінансовий стан» трактується, як здатність підприємства розвиватися на чітко фіксований момент часу, що спричиняє невизначеність розвитку в майбутньому, тобто більшість науковців фінансовий стан розглядають як статичний процес. Ми пропонуємо додати динаміки і на базі проведених досліджень формулювати перспективні напрямки зміни тієї чи іншої ситуації. При цьому зацікавлені особи (інвестори, кредитори, менеджери) можуть оцінити минулий, поточний та перспективний стан підприємства в ринковому середовищі і прийняти рішення, які можуть впливати на його подальшу виробничо-господарську діяльність.

Список використаних джерел

1. Економічний аналіз: Навч. посіб. / М.А. Болюх, В.З. Бурчевський, М.І. Горбатов / За ред. М.Г. Чумаченко. – К.: КНЕУ, 2010. – 540 с.
2. Обущак Т.А. Сутність фінансового стану підприємства. // Актуальні проблеми економіки. – К. 2009, №9, - 92-100 с.
3. Фінанси підприємств: Підручник / За ред. А.М. Поддєрьогіна. – К.: КНЕУ, 2005, - 460 с.
4. Савицька Г.В. Економічний аналіз діяльності підприємства. – К.: Знання, 2008, – 662 с.

Власюк Тетяна Петрівна,

студентка спеціальності 6.030508 «Фінанси і кредит»

фінансово-економічного факультету

Буковинського державного фінансово-економічного університету, м. Чернівці

Науковий керівник: к.е.н., доцент Белей С.І.

«ЗЕЛЕНА ЕКОНОМІКА» ЯК ФАКТОР РОЗВИТКУ МІЖНАРОДНИХ ВІДНОСИН

Світова фінансово-економічна криза спонукає держави світу до необхідності вирішення питання підвищення ефективності використання ресурсів, розвитку нових екологічно орієнтованих галузей і видів діяльності, впровадження «зелених технологій» – тих змін, які дозволять забезпечити гармонійне узгодження економічного, соціального і екологічного розвитку і стануть каталізатором зростання глобальної економіки.

Методологічні передумови і підходи концепції «зеленої економіки» базуються на математичній теорії і політичній економії в традиційних поглядах маржиналізму В. Джевонса і Л. Вальраса, а також ідеях інституціоналізму Т. Веблена, просторового розвитку Е. Соджа, соціально-екологічних ідеях А.Саллеха.

Метою дослідження є концепція «зеленої економіки», її розвиток в умовах глобалізації та впливу на зовнішньоторговельні відносини країн світу.

Зміни клімату, що проявляються в підвищенні кількості стихійних лих, погіршення екологічної ситуації, а відтак і стану здоров'я населення через інтенсивне застосування екологічно «брудних» технологій виробництва, поступове витрачання невідновних

природних ресурсів та подальше зростання цін на енергоносії в умовах високої енергоінтенсивності економіки – всі ці виклики, які сьогодні гостро стоять перед світом, вимагають якнайшвидшого переходу країн до так званої «зеленої економіки» - тобто економічного розвитку за рахунок якомога ширшого впровадження енергоефективних технологій, методів «чистого виробництва», використання відновлювальних джерел енергії тощо. Для ефективного впровадження «зеленої економіки» необхідно активізувати зусилля по зміцненню національних стратегій, що сприятимуть впровадженню чистих технологій і «зелених» робочих місць.

Концепція «зеленої економіки», ініційована Програмою ООН із навколишнього середовища (ЮНЕП) у 1992 році, пропонує спрямувати зусилля та інвестиції на ключові економічні сектори (промисловість, збалансоване сільське господарство, лісову промисловість, відновлювальну енергетику, водопостачання, транспорт, управління відходами та екологічно чисте будівництво), дбаючи водночас і про стимулювання економічного розвитку, створення робочих місць та подолання бідності, та про скорочення викидів парникових газів, економніше використання природних ресурсів та зменшення обсягів відходів.

Розроблення і реалізація стратегії зеленого зростання базується на наступних головних принципах і підходах:

- підвищення продуктивності економіки, зокрема її екоефективності, має здійснюватися шляхом поступового зменшення використання сировини, матеріалів, води і викопних джерел палива, впровадження зелених технологій, процесів, продукції та послуг, сприяння діяльності зеленого бізнесу та розширенню його частки в структурі економіки;

- стимулювання створення нових підприємств зеленого бізнесу та конверсії діючих підприємств у більш зелені повинно забезпечуватися шляхом впровадження відповідних інструментів цінової, податкової, інвестиційної та фінансової політики;

- енергоефективність, ресурсоефективність та впровадження зелених технологій визначаються як пріоритетні напрями для інвестування, доцільним є запровадження державної сертифікації зелених підприємств, продукції, послуг і технологій для надання їм стимулів щодо інвестування та отримання кредитів;

- здійснення структурних зрушень у напрямку енергоефективної, низьковуглецевої економіки з ощадливим використанням природних ресурсів передбачає комплексний підхід до розвитку «зеленої» промисловості, сектору екологічних послуг та інфраструктури (транспортних систем, міст, будівель, електро-, водо- та теплопостачання, логістики), створення еко-інноваційних кластерів;

- необхідне здійснення інформаційних кампаній для роз'яснення споживачам необхідності переходу до ресурсозбереження у повсякденному житті, сприяння рециклінгу ресурсів та дотримання правил раціонального управління відходами.

Найважливішим чинником, що обумовлює зміцнення позицій «зеленої економіки» в усьому світі, полягає у високій наукоємності розробок і високому рівні технологічності «зелених виробництв», які забезпечують прискорений перехід до нового VI технологічного укладу (біотехнології, нанотехнології, фотоніка, оптоелектроніка, аерокосмічна промисловість, нетрадиційні джерела енергії). Саме він визначатимете розвиток світового господарства і конкурентоздатність національних економік майбутнього.

Таким чином, «зелена економіка» повинна розвиватися з урахуванням продуманого,

диференційованого і поетапного підходу до виробничо-технологічної, соціально-економічної і природно-географічної специфіки регіонів і країн. Успішна реалізація нового глобального «зеленого» курсу відбуватиметься завдяки перебудові зовнішньоторговельної політики, яка надасть можливість країнам світу закласти основи для переходу до найстійкішої економічної системи.

Список використаних джерел

1. Паньков В.С. Глобалізація економіки//Міжнародна економіка і міжнародні відносини. – 2011. - № 1. – с.16-24.

2. Навстречу «зеленой» экономике: путь к устойчивому развитию и искоренению бедности. Обобщающий доклад для представителей властных структур. – UNEP, 2011. – Режим доступу: www.unep.org/greeneconomy.

3. Цілі і теми Конференції Організації Об'єднаних Націй по стабільному розвитку. Доклад Генерального секретаря от 22.10.2010. - Режим доступу: www.un.org.

Возбранна Наталія Анатолівна,

студентка спеціальності 8. 030508 «Фінанси і кредит»

Національного авіаційного університету, м. Київ

Науковий керівник: к.е.н., старший викладач ФОіА Крапко О.М.

ОСНОВНІ АСПЕКТИ СТРАТЕГІЧНОГО УПРАВЛІННЯ РОЗВИТКУ АЕРОПОРТІВ

Пріоритетним напрямом діяльності аеропорту і важливим джерелом доходу є залучення трансферних пасажирів. Разом з тим, стратегічним потенціалом подальшого підвищення обсягів відправлень є розвиток ділових та поштових польотів. Попит на ці перевезення тільки почав формуватися, але вже необхідно створювати умови для забезпечення таких перевезень.

Оснащення стратегічних аеропортів має відповідати вимогам сертифікаційної придатності, що пред'являються до аеропортів стандартами та міжнародною практикою ІКАО, ІАТА та ЄКЦА. Визначено, що головними напрямками державної політики стосовно стратегічних аеропортів є:

- упорядкування відносин власності та господарювання, створення умов для забезпечення єдиних засад для їх розвитку;
- закріплення земель стратегічних аеропортів за державою з оформленням актів землекористування на аеропорти;
- виконання Концепції Державної цільової програми розвитку аеропортів на період до 2020 року.

Проблема капітальних вкладень в аеропорти існує у всьому світі, оскільки вкладення в аеропорти мають довгостроковий характер. Згідно п.3 глави 6 циркуляра ІКАО 236 – АТ/95 «... ці великі та незворотні за своїм характером капіталовкладення, а також той факт, що практично всі держави потребують відповідної інфраструктури основного аеропорту та маршрутного обладнання, незалежно від того, чи є незначними або відносно великим обсяг потоку повітряного руху, який обслуговується, призводить до того, що значна кількість аеропортів, засобів та служб на маршруті працюють зі збитками ... це створює обмеження джерел фінансування капіталовкладень...»[1]